

МАРИЯ МИРАЗЧИЙСКА - МАРИАЧИ
ЧАКАМ ТЕ

Écrier

#МАРИАЧИ не е просто
Фейсбук група,
а хиляди туптящи
български сърца.

За мен е чест да пиша
за всички вас!

Мария Миразчийска -
МАРИАЧИ

© Мария Миразчийска - Мариачи, автор, 2023

© Галя Петрова, художествено оформление корица, 2023

© Издателство „Екрие“, 2023

ISBN 978-619-7507-85-0

МАРИЯ МИРАЗЧИЙСКА - МАРИАЧИ
ЧАКАМ ТЕ

Издателство „Екрие“
София

НЕПРЕЖАЛИМ СИ!

СЪДЪРЖАНИЕ

КЛЕТВА	7
БОКС	10
ТЕЖЕСТ	13
ТРЪПКА (ЧАСТ 1)	16
ТРЪПКА (ЧАСТ 2)	21
ТРЪПКА (ЧАСТ 3)	27
ПРИЯТЕЛИ	35
ОБИЧАЛ ЛИ ТЕ Е НЯКОЙ	39
НЕ Е МОМИЧЕ, ОГЪН Е!	42
ЕДНОДНЕВКА	45
ТАМ	50
ИЗТРИЙ	53
ЗАБРАНЕНА	58
ИМАШЕ Я	61
ТЪЖНИТЕ МОМИЧЕТА	64
ЗАД ЗАТВОРЕНАТА ВРАТА	67
ДОБРЕ ДОШЛИ	71
ЕВТИНОТО ИЗЛИЗА СКЪПО	75
БИЛ ЛИ СИ ОБИЧАН ОТ ЖЕНА	78
ОБЛАК	81
КНИЖКА	85
МУТАНТИ	89
ПУШАЧ	91
СТЪКЛЕН ЧОВЕК	92
ЗНАМ	94
ЗАКАЧАЛКА	96
ЛЪЖЕЦ	98

РАЗЛИЧНИ	99
ОТКРАДНА МИ	101
НАЗДРАВЕ	104
НЕ МИ ПИШИ	106
ГРЪБ	108
ПАЯЖИНА	110
НОЖ	114
ВОЙНА	116
СТРАХОВЕ	119
ЧУДОВИЩЕ	122
КРАДЕЦ	127
СЕРУМ НА ИСТИНАТА (ЧАСТ 1)	129
СЕРУМ НА ИСТИНАТА (ЧАСТ 2)	136
СЕРУМ НА ИСТИНАТА (ЧАСТ 3)	142
СЕРУМ НА ИСТИНАТА (ЧАСТ 4)	147
СЕРУМ НА ИСТИНАТА (ЧАСТ 5)	152
СЕРУМ НА ИСТИНАТА (ЧАСТ 6)	156
НАЙ-ТЪЖНОТО МОМИЧЕ НА СВЕТА	161
360 ГРАДУСА	164
КЪШ!	167
МОЖЕ БИ	171
НЕ КАЗВАЙ НИЩО	174
НЕСЕРИОЗНИ	177
ДОСТАТЪЧНО	179
ДА ТЕ ЗАПОЗНАЯ ЛИ	182
ПОЛОВИН	186
ЧАСТИ	189
МОМИЧЕ Е	192
ИМА ЕДНИ ТАКИВА МЪЖЕ	197
КРАЙ	200
STORY	203

КЛЕТВА

- Омъжи се за мен!
- Не!
- Омъжи се за мен!
- НЕ!

Отказа ми за пореден път. Предлагал съм ѝ как ли не – на едно коляно, с пръстен в скъп ресторант, навън сред приятели, само ние двамата на Коледа, после на Свети Валентин, на годишнината ни... и тя винаги, винаги отговаряше „не“.

Поклащаше глава и казваше: „Не си готов“.

Аз ли не съм готов? По-готов няма да бъда!

Какво да правя? Вече не знам какво да направя!

Няма нещо, което да не съм опитал. Не иска и не иска... обаче сме си заедно.

Двамата. И е страотно! Всеки ден е приключение

с нея. Такава луда глава е. Никога не знам какво мисли или какво ще направи. Само знам, че ще е интересно.

И вчера, както си завивам една крушка, тя само стои, ей тъй, и ме гледа с един странен поглед и както си отпива от кенчето, ми каза:

– Знаеш ли, че онзи обушар на ъгъла е затворил?

– Да, видях.

– Вече май почти няма майстори? Хората не поправят нищо! Нали? Просто си купуват ново. Старото, като се повреди, го изхвърлят.

– Мхм...

– Добре, да го направим!

– Кое? – викам.

– Да се оженим!

Щях да падна от стълбата. След всичките ми специални предложения и след всичките ѝ откази, ТЯ ми предлага да се оженим СЕГА! Тук! На средата на кухнята, в 14:30 следобед? След като сме си говорили за обушаря.

– Какво?

– Обаче...

– Някак знаех, че ще има „обаче“ или „но“... – отговорих и се засмях.

– Без отказване! Без бягане! Халки се свалят, обещания се нарушават... Знаеш го! Виж вашите! Виж нашите, по дяволите! Целият свят е разведен, защото не може да си удържи на думата... Защото, като се счупи нещо, не го поправят. Ние да бъдем различни. Да бъдем... джентълмени – дадената ни дума да е над всичко. Уф, те и другите сигурно са си казали така

но... – въздъхна. – Не искам просто сватба, подпис и пръстен... искам теб. Аз и ти – за цял живот. Това е! Приемаш ли?

Слязох внимателно от стълбата, защото не исках да разваля прекрасния момент, като си счупя някой крайник.

– Приемам!

Тя се усмихна и обви ръце около мен.

– Знаеш ли, че си много секси с този работен гащеризон.

– Сериозни неща говорим, а ти се закачаш.

– Сериозни са, нали? Мисля, че вече е официално, да знаеш – заяви тя. – Не мога да си представя живота без теб!

Тогава разбрах защо все ми отказваше досега. За нея това не беше просто брак. Не е някакво си действие, което се очаква от нас, като да отидем, да се подпишем, да наденем халките, да направим парти за 200 души и след това тя да стане „съпругата“. Не! Много по-дълбоко е. Това е обещание. Даже не е и обещание, а клетва! Обещанията се нарушават. Клетвите – никога. Така че, аз не се ожених – ЗАКЛЕХ СЕ!

Едно трябваше
да ни се признае:
и двамата бяхме
изключително
постоянни в решенията
си! Аз – в това да го
обичам! Той – в това
да ме предава!

МАРИАЧИ

БОКС

Качвала се бях на тоя ринг няколко пъти и знаеш ли... със свален гард се качваш само първия път. Само първият път си непредпазлив... И така, удар след удар, докато не паднах в безсъзнание. Докато не ме изнесоха на ръце от ринга. Съдията преброи до десет и това беше последното, което помнех – 10! Край на мача! Когато шумът утихна, се събудих... Сама! И болеше! Всичко ме болеше! Но раните минават. Времето си върши своята работа и минава... Остават белезите! Там кожата става по-твърда. По-силна! Бронира се! Адаптира се към новата реалност, за да може следващия път да издържи на ударите. Болката намалява, а после съвсем изчезва.

Качих се пак, този път с вдигнат гард! Трябваше

ми само секунда невнимание и пак се озовах на пода...
10! Край на мача!

Пак възстановяване! Пак отначало...

Следващият път вече не чаках да ме нападнат, сама удрях с колкото сила имам, без да питам, без да чакам гонга даже... Удрях... ТЕБ! И защо? Защото ме беше боляло преди? Не! Исках да ме пуснеш зад своята броня, без да свалям моята. Сега знам колко нечестно е това. Дори не разбрах кога започна войната между нас, но знам, че аз я започнах. Може би не трябваше! Може би само този път трябваше да те оставя да спечелиш. Трябваше да те оставя да победиш. Трябваше просто да те пусна вътре в мен, а вместо това пометох всичко като таран и оставих зад себе си руини... Знаеш ли кое е странното – опитах се да разруша теб, а счупих себе си. Сама! Трябваше да отворя вратите и прозорците на тази въображаема крепост, за да можеш да влезеш и да останеш, а какво направих – вдигнах още по-високи стени, издълбах ров и пуснах крокодили вътре... за всеки случай!

Истината е, че дотогава не знаех, че не можеш да предпазиш сърцето си, като се преструваш, че нямаш сърце. Това прави ринга с теб! Това прави болката с теб – страхуваш се!

Нападаш от страх!

Крешиш от страх!

Обиждаш от страх!

Нараняваш от страх!

МАРИЯ МИРАЗЧИЙСКА - МАРИАЧИ

Смелост се иска да покажеш, че можеш и да си уязвим. Ти ми показваше, но аз не виждах. Показваше ми мекота, на която аз отвърщах със сила. Какво направи ти ли? Бронира се! Втвърди се като камък, за да се предпазиш... от мен! След толкова наранявания, този път наранявах аз. Без да усетя! Без да мога да се спра! Удрях с всичка сила, докато не чух – 10! Край на мача!

Спечелих!

Спечелих ли?

Всички крещяха радостно, че е победила гордостта! Окичиха я с медали! Качиха я на най-високата стълбичка и ѝ дадоха златна купа... А любовта бе някъде там, долу... паднала, свита на топка и малка, като светулка. Погледна нагоре към мен и тихо прошепна: „Ти печелиш!“ – а после изгасна!

Гордостта стоеше там, нависоко, окичена в злато – Световен шампион в тежка категория! Къпеше се в радостните възгласи на тълпата, усмихваше се и махаше на всички...

Тогава до нея тихо се качи самотата, вдигна ръката ѝ високо във въздуха и прошепна в ухото ѝ: „Ти си победител!“